

JAARGANG 2009 NUMMER 3 - GRATIS

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

Extra: met de Brugse Poort naar NAMEN

Ons Kommeere

driemaandelijks buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' De Vieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:

De Schuunschgreivers & Fixatief

Bijdragen:

Corrie, Davy, Eline, Ellen, Els,
Erik, Freddy, Greta, Koen V., Mark,
Nathalie

Fotoredactie:

Paul en Sammy

Eindredactie:

Bart VV., Eline en Katrijn

Opmaak:

Karlos

Met steun van:

Negen. Met zovelen hangen de Ons Kommeeres nu al aan de muur van ons schrijfkot. In 2010 zijn ze met tien als het aan ons ligt. Maar nu eerst, als een vallend blad van een herfstige boom, de laatste Kommeere van 2009.

Wij gingen naar Namen, zij kwamen naar ons. En wij weer naar hun. Van die Vlaams-Waalse ontmoeting tussen de Brugse Poort en het Quartier des Ponts Spiaux vindt u in deze Kommeere een verslag in woord en beeld. En wellicht zegt u tegen naasten of vrienden: kom, laat ons daar eens gaan kijken, bij onze Waalse burens. Dan zouden we al formidabel in onze opzet geslaagd zijn.

Dichterbij weten de Schuunschgreivers nog altijd parels te vinden in de Brugse Poort, voorwaar een welhaast onuitputtelijke bron voor verhalen. Lees en ontdek! Ontdekken moet u ook de nieuwe culinaire parel in de buurt: Safi Safi aan het Pierkespark. We gingen er al eens voorproeven... en goten ons bevinden in woorden.

We krijgen trouwens het vermoeden dat er zich in de straten en langs de pleinen, en waar een mens tegenwoordig zoal woont of verblijft, nog meer schrijftalent ophoudt. Ah ja, talent, da's bij ons hetzelfde als geesting trouwens. Vandaar een warme oproep.

Op de eerste plaats aan iedereen die deze Kommeere in handen krijgt voor 18 december aanstaande: dan presenteren de Schuunschgreivers hun alweer derde literaire avond en kunt u al eens zien wat zij in huis hebben. Op 19 december doen we dat nog een keer, dus er moet al wel een gaatje in uw agenda te vinden zijn. Wij garanderen dat u met een zeer warm gevoel van binnen de koude dagen voor Kerst ingaat.

Twee: voor eenieder die het voelt kriebelen, die wil schrijven. Om het eender wat, om het eender waarover, verhalen uit uw grote duim, sprookjes uit de mooiste kamer in uw fantasierijke hoofd, een gesprek met een buurtgenoot, een observatie over uw favoriete plek. Wij zoeken u en uw teksten, gedichten en verhalen, en willen elke schrijver of schrijfster de aanmoediging en steun geven die hij of zij verdient. Een computer hebben we ook, en schrijfadvisen bovendien. Elk mens en elk woord is welkom:

INFO@SCHUUNSCHGREIVERS.BE

Of spring eens binnen aan de Haspelstraat 31, dat is Bij' De Vieze Gasten aan het Pierkesplein. Bellen mag ook: 09-237.04.07

gegroet,

de Schuunschgreivers

foto cover Karen Paredis

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2009 NUMMER 3

Tegenkomst: Alal	3	Reeds meer dan 20 jaar ...	17
De kleine eenvoudige wereld van Firmin Franck	4	De Wet van ... of ongelukken gebeuren nu eenmaal	17
Safi Safi	6	Freddy zegt...	17
't Is wijs om weer thuis te komen	7	Zoek de zeven verschillen	17
Met de Brugse Poort naar Namen	8	Gedichten	18
De Schuunschgreivers trekken naar Namen	9	De fanfare in Wales	19
Fixatief op stap	10	Mijn favoriete plek: Het Fluweelpark	21
Feest van Wallonië: Samen naar Namen	14	De Vuilbak van Ons Kommeere	22
De tien verschillen: er zit een knop op je TV	15	De Brugse Poort beweegt. En hoe!	23
Fotostrip Namen	16	De Bink van de maand	24

TEGENKOMST

ALAL

*Al weken volgt ge het hoofddoekdebat, en ge weet op den duur niet meer wat gedacht
Al die slimme, knappe koppen (en hier en daar ook een zeer domme kop)
die hun mening spuien aan honderd per uur, ze zullen wel gelijk hebben zeker met hun verbod?
en ge aarzelt om de petitie tegen dat onnozel verbod te tekenen*

*Al zegt uw gevoel iets anders, iets in de trant van:
Al uw gezeik, wat is er nu in godsnaam mis aan, aan zo'n hoofddoek
alsof, pak nu op de dienst bevolking, iemand met een hoofddoek,
(of een kruisje of een getatoeëerde anarchistenster)
mij niet snel en vriendelijk zou helpen het juiste formulier in te vullen
zodat mijn vooralsnog minderjarige zoon onbekommerd mee kan met een andere familie,
zuidwaarts de zon tegemoet*

*Algelijk in dergelijke gedachten gezonken, verdronken, stapt ge op uw fiets
opent de poort van uw huis en zie, ge schrikt u te pletter,
niet van het rammelend geluid, dat zijt ge gewoon van die poort,
maar ge rijdt wel bijna pardoes op een passerende jongedame
Maghrebijs, gekleed in zwarte bloes en zwarte broek en
al even zwarte hoofddoek*

*ook zij schrikt blijkbaar ferm want ze dribbelt in looppas vijf passen verder en ge denkt
Al bijna van: 'Ja maar, zie ik er dan zo uit als een boze blanke man, dat wil ik helemaal niet zijn!' en 't moet zijn dat ze ook dacht van: 'Oei, straks denkt die mens dat ik schrik van hem heb, dat is helemaal niet zo!' want ze stopt, draait zich om en schenkt u een betekenisvolle, breed glimlachende, inheemse, Gentse 'Sorry', waarop ge Al even begrijpend en grinnikend een ' 't is niks' mompelt, met die altijd te vette, ongentse 'i'. Alle twee zijn we gedurende die paar seconden klaar en duidelijk twee dezelfde mensen, met armen en benen en al de rest die, op weg naar ergens, bijna tegen elkaar botsten niks meer en niks minder*

Al de rest is gezwam. Kom, geef op die petitie!

Mark

70 JAAR BRUGSE POORT? DAT KAN TELLEN!

Hebben de kleine luiden van een Brugse Puurte iets te vertellen? Waar bevinden zich die gewone mensen, verborgen achter de nietige gevels van deze buurt? Het is niet altijd zoeken, het is gewoon luisteren naar de stemmen in de buurt. Verscholen achter een gevel in de Cederstraat vinden wij buurtbewoner Firmin Franck.

Firmin doet schuchter een luikje van de voordeur open en staart verbaasd naar een onbekende. Hij vraagt zich af: 'Wat komt die hier doen? Wie ben jij!?', hoor ik hem zuchten. Zijn herinnering talmt, want binnen enkele dagen wordt hij dan ook 83. Een kennismaking. Het is de allereerste zonnige maandagnamiddag. Een gesprekje? 'Ach ja, wat heb ik te vertellen? Doe ik het of doe ik het niet?' Uiteindelijk word ik binnengelaten.

Vertel eens een beetje je levensverhaal, Firmin?

'Op 14 maart 1926 ben ik geboren in de buurt van de oude Hamerbrug – de brug die ooit rechtover de Hamerstraat was – in een cité met éénkamerwoningen. En na een aantal jaren in de Oude Kerkstraat te hebben gewoond werd deze woning in de Cederstraat gehuurd in 1939 en aangekocht in 1978. In 1939 was ik een manneke van 13 jaar.

Tussen 1933 en 1940 liep ik zeven jaar school in de Vlotstraat – die na al die vele jaren nu werd gerenoveerd

en terug open is. Op 10 mei 1940 kregen wij op school te horen dat de school uit was, dat de oorlog was begonnen!

Tot 1944 leerde ik voor paswerker: stukken op maat vijlen, monteren, boren, schaven in de technische school van Carels. Op 14-jarige leeftijd begon ik eigenlijk te werken en dan eerst voor een korte tijd in een autocarrosserie, later op de dokken bij Carels, waar ik in de nieuwe hal werkte om te monteren. Door een persoonlijk geschil verliet ik dit bedrijf om nog bij Vynckier en

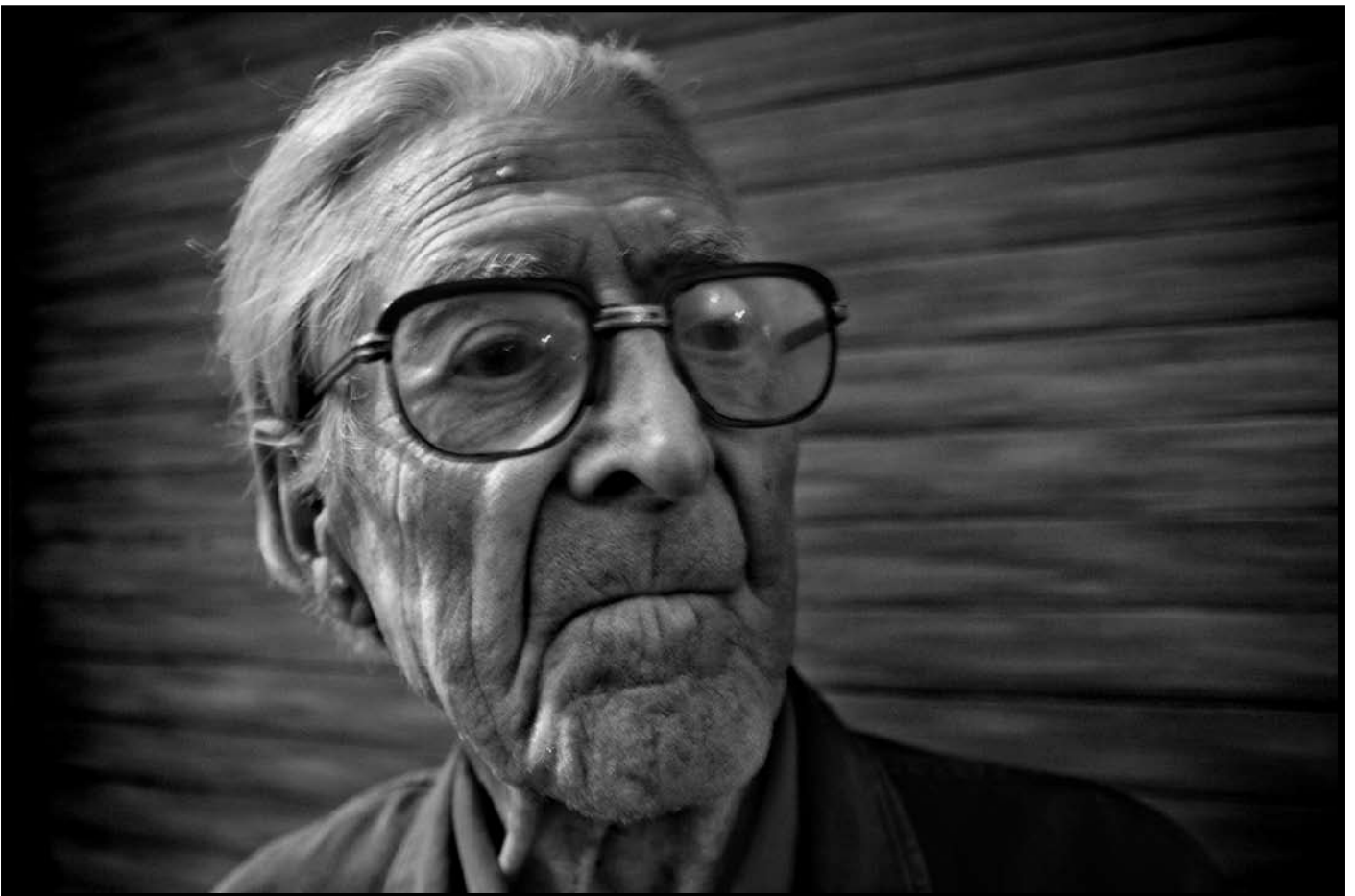
andere werkplaatsen te gaan werken tot ik op vervroegd pensioen ging.'

Verliefd, verloofd, getrouwd?

'Neen, uitgaan was er bij mij nooit bij. Neen, ik ben nooit getrouwd en vrijgezel gebleven. Weet je dat men mij eens vertelde dat ik niet echt 'alleen' was? Dat wij met zo'n 37.000 jonge mannen waren die niet getrouwd waren?'

Werken en... ontspanning? Is er een hobby voor Firmin?

'Niet echt, hoewel ik altijd graag

las. Er kwam daar ook verandering in, want het werd mij een beetje te lastig om te lezen. Maar, eerder ging ik altijd iedere week hier om de hoek naar een boekwinkeltje waar ik steevast vier Hanskes ging kopen! Je weet wel dé Abraham Hans, 32 pagina's lang. En er is ook de TV natuurlijk. 'Firmin kijkt naar het pronkstuk in zijn woning, mooi afgeschermd tegen het stof. Hij kijkt voornamelijk naar programma's over hoe het vroeger was, maar is ook heel erg geïnteresseerd in de ruimte.

Vertel eens over vroeger.

'Het voornaamste van vroeger?' Firmin vindt dat alles zo kleinschalig was. Hij was ook één van die vele bewoners die tot driemaal toe één van de vele buurtbioscopen bezocht.

'Als ik spreek over de Buurtfeesten, dan zie ik de feestelijke bevestiging van de straten en niet zomaar een paar wimpels. Toen was het nog echt kermisfeer met vlagjes gespannen over de straat!'

'Nog één van die details van vroeger? Neem één straat. Bijvoorbeeld Kastanjestraat, en dan sprak je over 16 cafés... en dat is maar een stukje van de Brugse Poort. Tel daar dan de gewone winkeltjes bij die in hun voorplaats drank verkochten... en in

'Tot de laatste snik hier en nooit elders!'

de achterplaats drank schonken. Dan kom je tot een pak meer cafés. Dat was ook het geval in de Cederstraat. Een likeurhandelaar daar kon niet anders dan de drank eerst 'proeven' en Gust was dan ook méér zat dan nuchter! Dit soort toestanden verdween dan gedurende de oorlog en na de oorlog werden cafés gesloten huizen. Maar zeker is dat voorheen de mensen geen vertier hadden en 'drank' was de uitlaatklep bij uitstek.'

Wat was er nog 'anders'?

'Veel meer nog dan vandaag hadden de vele winkeltjes alles te koop en die waren zo dichtbij... terwijl de vooruitziende bakkers hun brood dagelijks afleverden ter plaatse met de kar.'

Geef eens een anekdote uit je leven...

'Wel, mijn vader heeft mij leren roken op de leeftijd van 11 jaar. Het was normaal dat je het voorbeeld van je vader volgde! Op 14-jarige leeftijd

werd ik door moeder aangemoedigd om een pijpje te roken! Ik ben al 44 jaar gestopt met roken; evenals met drinken! Kilo's tabak werden opgestookt, liters drank gedronken. Niet meer voor mij!'

Wat zijn de grootste veranderingen in de Brugse Puurte?

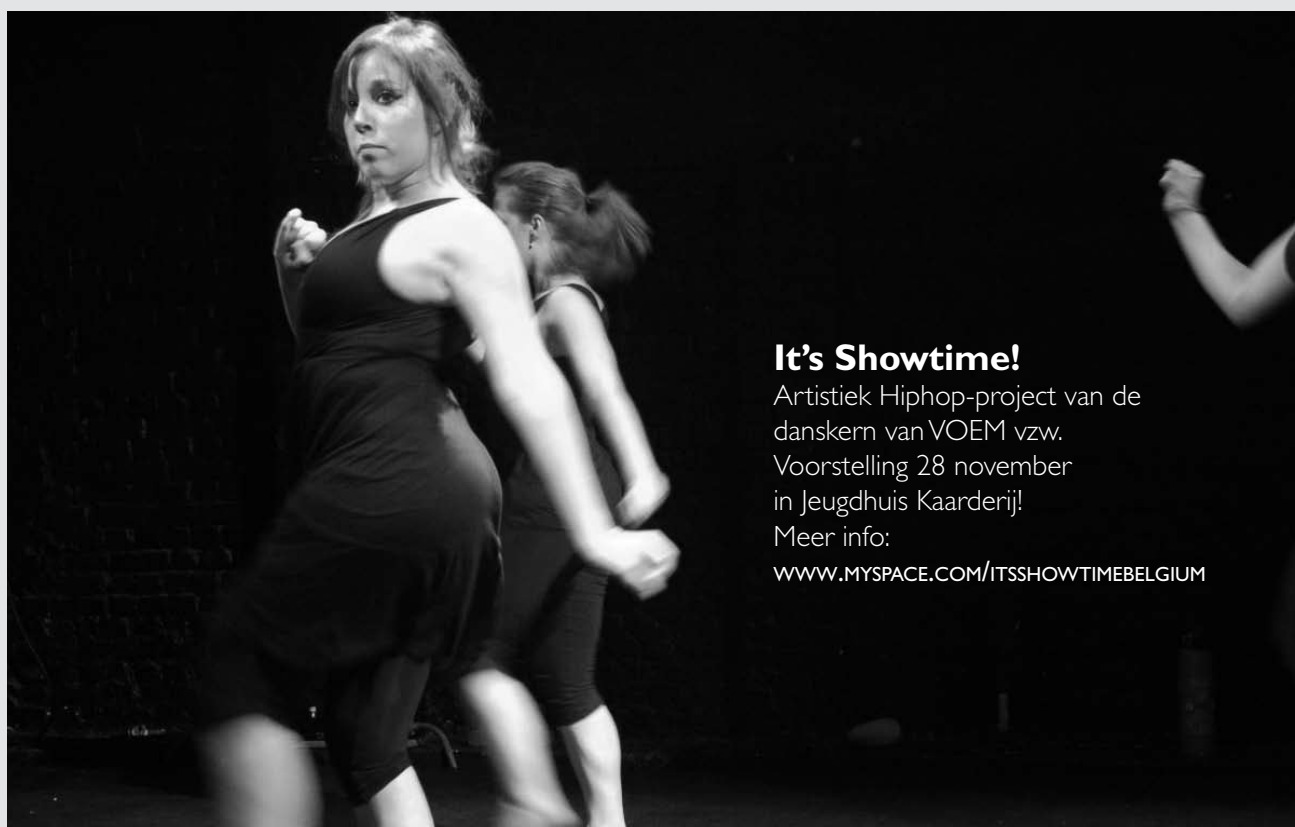
'Ja, de auto kwam er aan en dat liet zich zien. De smalle straten met brede voetpaden werden brede straten met heel smalle voetpaden!!! En asfalt verving de kassei. In 1945 kreeg ik een kans om met de auto te leren rijden maar ik zou nooit auto rijden noch auto hebben.'

Hoe zit het met familie, kennissen, vrienden?

'Daar kan ik kort over zijn: er is geen familie... maar wanneer ik een beetje hulp nodig zou hebben, kan ik die misschien wel krijgen van een paar burens! Voor de rest probeer ik gezond te leven en tot de laatste snik hier en nooit elders!!!'

Over een gewoon leven gesproken. 70 jaar Brugse Poort? Dat kan tellen!

Erik
Foto: Sammy

It's Showtime!

Artistiek Hiphop-project van de dansers van VOEM vzw.

Voorstelling 28 november in Jeugdhuis Kaarderij!

Meer info:

WWW.MYSPACE.COM/ITSSHOWTIMEBELGIUM

SAFI SAFI

Het Pierkespark heeft er terug een nieuwigheid bij: Safi Safi, het langverwachte Marokkaans restaurant. Wakkere reporters als we zijn, hebben we het natuurlijk al eens uitgetest voor de lezers van de Kommeere.

Bij het binnenkomen van het restaurant waan je je meteen in Marokko. Een gezellig zetelhoekje om de thee op te slurpen. Een mozaïeken fontein, gezellige lampjes en tapijten tegen de muur, de toon is meteen gezet.

Mohamed, de uitbater, heet ons welkom en we bestellen onmiddellijk een aperitief en ons eten. Voor mij een vegetarische couscous en voor mijn compagnons een lamstajine en de tajine met kip. De aperitief wordt vergezeld met pikante Marokkaanse hapjes en olijven, hmmm, we laten het ons smaken.

Het hoofdgerecht laat op zich wachten, maar de sfeer in ons gezelschap zit er goed in, de tijd vliegt voorbij. Eindelijk wordt ons eten geserveerd, met verontschuldigen van Mohamed: ze zijn nog maar net open (één week), en hij heeft nog geen personeel. Hij en zijn collega doen alles met zijn tweetjes: bestelling opnemen, koken, opdienen, afruimen,...

Enfin, we kunnen eraan beginnen. En eerlijk waar, het eten is ongelooflijk lekker. Om het met kookboekentaal te zeggen: we proeven de zon van Marokko. De couscous is een waar feestmaal als vegetariër: stukjes pompoen, venkel, worteltjes, courgette,... met een heerlijke harissa voor erbij. Ook de tajines zijn niet te versmaden laten mijn eetpartners mij weten.

Tot slot nemen we nog een Irish coffee als dessert.

Heel vrolijk (er zat namelijk een nogal gulle scheut whisky in de koffie) betalen we en nemen we afscheid.

Voor ons was het een heel geslaagde avond, zeker een aanrader om te doen. Zorg er misschien wel voor dat je nergens op tijd moet zijn nadien, want dat zou misschien wel voor wat stress kunnen zorgen...

Nu het park zelf nog en het Pierkespark is the place to be in de Brugse Poort.

Eline

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (4)

Foxx wou naar huis. Niemand begreep er iets van. Hij wou echt naar huis. En dat was nogal raar voor zijn doen, want als Foxx op reis gaat met Jean Pierre en de twee Miekes is hij meestal niet te stuiten. Samen vertrekken met hun vier is steeds een reis naar het avontuurlijke, het onbekende. Net zoals toen, die keer dat er stieren achter hun kont zaten op een lokaal dorpsfeest ergens tussen de bergen van Andalusië in het zuiden van Spanje. Foxx, euforisch van het plaatselijk gebeuren, had de zware kolossen niet zien aankomen in de rug. Het scheelde geen haar of de Vlaamse dagbladen hadden er een vette kop aan op hun voorpagina in de zomerse komkommertijd: "Gentse toerist in een hinderlaag gegrepen door wilde Spaanse stieren." Of die andere keer, toen ze op een camping 's avonds op zo van die kleine gasbekkentjes een uitgebreide maaltijd met Spaanse kippenboutjes aan het bereiden waren. Leuk en gezellig, zo'n culinair gebeuren bij valavond voor de tent. Tot plots één van die bekkentjes het begaf en via een fit zwaar vuur begon te spuwen. Onder groot jolijt van de kinderen natuurlijk. Vuurwerk op de camping! Wat wil je meer. Maar iedereen moest zien dat hij zo vlug mogelijk weg kon komen. Dekking zoeken. Het ding zou ontploffen. Zoveel werd duidelijk. Het was een kwestie van seconden. En het gebeurde. Een doffe knal in een onnoemelijk hel licht, een bloedhete luchtverplaatsing als een letterlijke hittegolf en dan stilte. Alles in een fractie van een moment. We keken elkaar aan. Als bij wonder waren er geen gekwetsten. Enkel het grote schaduwzeil boven de tent was gesmolten. Vanaf die dag mochten er van de campingeigenaar enkel nog koude schotels voor

onze tentjes bereid worden.

Maar dat was toen. Nu wou Foxx echt naar huis. Niet dat er geen avontuur te beleven was. Het Bretoense eiland Belle Ile waar ze verbleven was onnoemelijk mooi, woest, wild en je kon er lekker eten. Vis en schaaldieren vers uit de oceaan. Maar Foxx zat met iets dat hem niet losliet. Tot het er op een avond uitkwam. Jean Pierre kon het niet meer houden: 'Foxx, ge weet da ge mijne maat zijt' zei hij, 'maar vannacht kruipt ge niet in uw tent voor ik weet wat er u parten speelt.' Foxx wist dat er geen weg meer terug was. Hij voelde zich in het nauw gedreven. 'Jean Pierre,' zei hij met een flauw stemmeke, 'ik zal het jullie vertellen. Ik weet, het klinkt misschien onnozel, maar het is Gent. Meer bepaald mijn brievenbus aan mijn voordeur thuis, daar op de Brugse Poort.' Jean Pierre sloeg zich voor het hoofd. 'Zijde gij nu helemaal zot aan het worden?! Uw brievenbus? Wat is er in godsnaam mis met uw brievenbus in Gent?' 'Awel,' zei Foxx met nog een flauwer stemmeke, 'ze is eigenlijk te klein, mijn brievenbus, want ik verwacht één dezer dagen nogal grote brieven.' Annemieke en Rozemieke lagen te rollen van het lachen en Jean Pierre wist helemaal niet meer waar hij het had. Foxx was gek geworden. Zoveel was duidelijk. En om deze lichtelijke situatie enigszins draaglijk te houden werd het brievenbussenverhaal de running joke tot ze terug in Gent arriveerden. En dan recht naar de Brugse Poort.

De bus hing nog steeds naast de voordeur. En inderdaad, je kon zien dat Foxx even niet thuis was geweest, want ze pulde uit met van alles en nog wat. Met de nodige zorg, alsof het om een chirurgische ingreep ging, werd de inhoud naar binnen gebracht en keurig op de keukentafel open gespreid, op zoek naar de grote brief. Foxx wist niet meer wat vertellen naarmate de zoektocht vorderde. Veel reclamebladen van de winkels uit de buurt, algemene dak- en renovatiewerken, schilderwerken zowel binnen als buiten, afwassen en uitkuisen van dakgoten, tweedehands wagens aan een goede prijs, kortingbonnen in tegenwaarde, een postkaart uit Amerika, de vuile klap van Mong. Wat zo een kleine brievenbus toch allemaal kan verdragen. Alles behalve grote brieven. Tot Jean Pierre een grijs in acht gevouwen stukje papier vol vetvlekken van tussen de stapel haalde. 'ik denk da'k uwen grote brief gevonden heb,' zei hij al lachend. 'Hier, jij mag hem onder het toeziend oog van de gerechtsdeurwaarder hier ter plaatse openen.' Foxx nam het verfrommeld stukje papier van tussen Jean Pierre's duim en wijsvinger en vouwde het voorzichtig open. Er stond iets op gekrabbeld in potlood. 'Mercie menier, get mij gered met uw klein geld. De naaste keer geef ik het u allemaal weer. Thelma.' Thelma?... 't Was nie mogelijk. Thelma! Hoe kon het zijn. Het vrouwtje uit de wijk met haar klein hondje Siske aan wie we enige tijd geleden in de wasserij op de Bevrijdingslaan al onze muntjes hadden gegeven om haar even uit de nood te helpen. Hoe mooi dankbaarheid toch kan zijn. Grote brieven of niet, schoonheid zit hem soms echt in kleine dingen... 't Was wijs om weer thuis te komen.

Koen V.
10.09.09

MET DE BRUGSE POORT NAAR NAMEN

DE SCHUUNSGREIVERS TREKKEN NAAR NAMEN

Met een kleine groep enthousiastelingen trokken de Schuunsgreivers per trein naar onze Naamse broeders en zusters.

Eens ginds aangekomen vonden we een mannelijke gids die op ons stond te wachten om vóór te gaan. We hielden korte tijd later halt voor een mooi groot gebouw dat ons doel bleek te zijn. Na ons ontlast te hebben van draagtassen en mantels in de vestiaire doken we een lagergelegen verdieping in. Je kon het moeilijk een kelder noemen, want het was een prachtige grote zaal waar een tentoonstelling plaatsvond. Voor ons was dat per uitzondering gratis en nadat we op ons gemak alle stukken hadden bekeken trokken we hogerop. Daar kregen we een zaal te zien vergelijkbaar met de opera in Gent -zetels en balkons in het rood- een groot podium en aan het plafond een reusachtige luster.

Het werd toen tijd voor een hapje en een drankje en we betraden een zaal met bar en veel zitjes. Door de vele grote ramen konden we reeds een deel van de stad bewonderen. Na deze rustpauze trokken we verder voor een ander doel. Soms bleven we allemaal samen maar we werden ook soms genooddaakt om ons op te splitsen. Een kleine groep ging naar een

bejaardenhuis. Men liet ons in een grote kamer waar alles klaarstond voor een koffiedrink. Koekjes en snoepjes stonden ook al klaar. Een drietal dames werden met een rolstoel binnengereden. In het begin

**In het
bejaardenhuis
vertelde een
drietal dames ons
anekdotes uit hun
jeugd en er
werd heel
wat afgelachen**

ging het gesprek nogal moeilijk, ze begrepen blijkbaar niet goed wat we van hen wensten te horen, maar na een poosje was hun gebabbel niet meer te stuiten. Ze vertelden anekdotes over vroeger uit hun jeugd en er werd heel wat afgelachen.

Nadien gingen we ook nog bij een slager binnen. Eén van de weinige kleine zaken die nog overbleef sinds de komst van de grootwa-

renhuizen, dus net zoals bij ons. Hij somde op welke winkels er vroeger allemaal in zijn straat waren en die allemaal verdwenen. Ook voor zijn winkel, eens met pensioen, kan hij geen overkoper vinden.

Dan trokken we weer verder met ons groepje. Een tweedehandszaak met merendeel kleding kwam aan de beurt en eveneens een zaak van Oxfam met alleen maar boeken. Dat was iets nieuws voor mij. In Gent hebben we wel De Slegte maar geen wereldwinkel, ten minste toch niet met boeken. Op mijn vraag of het soms een systeem van bibliotheken was, ontkenden ze dat. De boeken worden gratis gegeven aan hen. De vrijwilligers sorteren dan de boeken volgens hun aard en taal, brengen soms kleine herstellingen aan en dan worden ze op de boorden gezet, waar hun benaming zoals "romans, detectives, enz." boven op het boord komt te staan. Het aantal boeken liep op tot een paar duizend en enkele van ons waren gretige kopers. We deden toen nog een hele ommeegang naar mooie en speciale plaatsen en gebouwen waarbij we de nodige uitleg kregen over hun herkomst, stijl en gebruik. Het was een mooie en leerrijke, maar vermoeiende wandeling en we waren dus blij dat we daarna een volkscafé indoken waar we wat konden nuttigen, zowel eten als drinken. Moe en verzadigd trokken we huiswaarts, waarbij sommigen in de trein in slaap vielen. Dat de uitstap erg was bevallen, bewijst de tweede reis naar Namen met de bus en maar liefst vijfenzeventig reizigers in september! Daar ik door omstandigheden niet meekon moest iemand anders daar dan zijn of haar pen voor gebruiken.

Corrie

Foto pag. 8: Bart G.

FIXATIEF OP STAP IN NAMEN

foto's : Fixatief et les Namurois

FEEST VAN WALLONIE:

16 tot 21 september 2009 "LES WALLONIE"

SAMEN NAAR NAMEN

Gastvrij en gulzig Namen heeft een bijnaam: "Nameur il glote" de gulzige.

De stad heeft één van de mooiste stromen, de Maas, en een citadel op 200 m hoogte. Ook heeft een groot Libertijns kunstenaar Félicien Rops er meesterwerken gemaakt als schilder en karikaturist. Hij was het die zijn vrouwenfiguren fijntjes pornografisch getint personifieerde als de Verleiding en het Kwaad. In het centrum van de stad bevindt zich het museum in een oud fraai meestershuis van zijn schoonouders. Je kan er de werken ontdekken of herontdekken: doen!

Bij het volk van Namen zit het feesten in het bloed. Lekker eten en drinken maakt deel uit van de joie de vivre die men deelt met de bezoekers van de stad. Zo krijgen ook wij een ontvangst door Gregory Leclercq van de wijk les Ponts Spiaux. Hij is er president van de wijk. Op de Place de l'Ilon is het ook hij die, samen met Sophie van 'Theatre de Namur', het programma samenstelt voor het vieren van "Les Wallonies", de nieuwe naam voor Les Fêtes de Wallonie. Het is de derde keer dat we binnenvallen in de wijk. Deze keer met 75 personen: "la troupe"!

Voor het plein aan het theater zijn er kleine groepjes die een voorstelling brengen met muziek en dans... Kraampjes met snoep en broodjes met kippenworsten staan aan de zij-

kant. Ook de appels en gratis gefilterd drinkwater zijn erg in trek! Alle dranken worden bovendien geserveerd in herwonnen plastic bekken met waarborg. Goed bedacht!

We gaan naar een optreden van de Propere Fanfare bij de senioren in het Hospice d'Harscamp. Ik herinner me nog de sappige vertellingen bij ons vorig bezoek met de Schuunschgreivers en het onderonsje met de bejaarde dames, die toen met veel overtuiging vertelden hoe het ooit was in hun wijk tussen 1940 en 1980. Deze keer was het onze Propere Fanfare die hun intrede deed met een concertje in de binnentuin. De oudjes werden er alvast goed geluid van! Het orkest met zijn variaties van cadans en de grappige kledij van de

muzikanten, spelend in de buitenlucht van het rusthuis, bracht een opzwepende sfeer met zich mee en de verrassende, grappige choreografie was samen met de vuurspuwer een extra belevenis voor hen. Toen één van de danseuses met de "plumeau" de neus en de ogen deed prikkelen van een bewoner zag ik de pretoogjes en er werd goed gelachen. De fanfare kreeg een daverend applaus, een bisnummer sprak voor zich.

Verderop naar het café "le 21ème", waar men een collectebus op de bar heeft staan "pour les pau-

De dirigent van de fanfare kreeg de sleutel van de wijk, een symbolisch gebaar dat de Brugse Puurte altijd welkom is.

vres". Men drinkt, lacht, tateert en schatert. Een waaier aan jenevers, keuze te over: amandelen, citroen, appelsien, viooltjes, jonge en oude! Dit zijn dan ook dé specialiteiten van Namen. Dit café is er één waar de nieuwtjes van de dag open en bloot verteld worden. De "chopes", de glazen bier met schuimkraagje, zijn vlug getapt en men kan tijdens de feesten alleen bestellen via de waardin! Zij zit gepareerd op een barkruk, haar blik op het personeel. De stamgasten kent ze allen bij naam en ze weet precies wat ze het liefst door hun droge keel spoelen.

De wandeltocht en de fantastische hulp van Eline, Nathalie en Bart bij het duwen van mijn rolstoel zorgt ervoor

dat ik Namen opnieuw mag ontdekken. Eén van de Zeven Wonderen van België bevindt zich namelijk hier: de Zilveren Kerkstichting van Oignies van de 13e eeuw! Op afspraak te bezoeken en beschermd door de zuster van de congregatie, hier in de wijk Ponts Spaloux. Namen is ook dé stad van de speelse vechters in het steltenlopen "les échasseurs": een groepje van 10 man gaan het gevecht aan: de bedoeling is om je tegenstander van zijn stelten te doen vallen. Twee teams met de leeftijd van 15 tot 65 jaar kampen: het ene team is uit het hartje van Namen met witte en rode stelten en de andere van over de Maas met gele en zwarte stelten. Het is spannend om te zien hoe bij het wegvallen van de laatste tegenstander de overwinnaar op handen wordt gedragen: hij is de bink van de dag! Jammer dat er geen vrouwen zijn die dit stelten spel meespelen.

In de van de wijk des Ponts Spaloux is er ook een opleidingscentrum. Het is een sociaal restaurant, met een hart voor alle nationaliteiten. Mensen krijgen hier de kans om werkervaring op te doen. In dit restaurant wordt ons avondeten aangeboden door Greg. Wij, met maar liefst 75 bezoekers aan tafel, da's schoon om te zien!

Als afsluiter is er nog een concert van de Propere Fanfare. Bij het begin van het optreden overhandigt Greg aan de dirigent van de Fanfare de sleutel van de wijk. Die had hij gekregen van de schepen van Feesten toen Les Wallonie begonnen zijn, een symbolisch gebaar dat wij Gentenaars van de Brugse Puurte met hun muzikaal gevolg hier altijd welkom zijn. Na de bisnummers en een spetterend vuurwerk is het tijd om naar huis te gaan.

Zoekt er iemand nog naar een 8ste wonder van België? Als je 't mij vraagt: Les Fêtes de Wallonie!

Greta

DE TIEN VERSCHILLEN

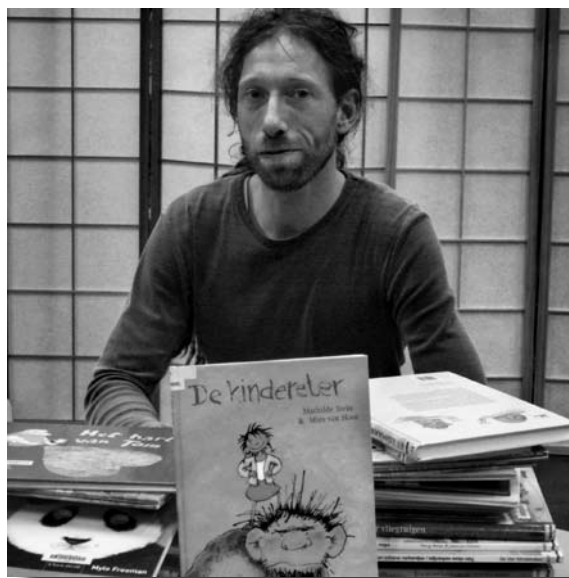
ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS EN TOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering negen: **ER ZIT EEN KNOP OP JETV.**

Ben je dat geflikker van de beeldbuis meer dan beu? Staat de knop van je radio geblokkeerd op een onbestemde frequentie? Dan is het hoog tijd voor goed ouderwets vertier. Warm die mok chocomelk alvast op en laat de zoete gebakjes aanrukken. Met de voetjes op de kachel genieten van een boekje of samen rond de keukentafel ganzenbord spelen, en de uren tikken ongemerkt voorbij. Maar ook de Kommeere houdt de hand op de knip en weet dat elk nieuw boek of bordspel een aardige hap uit het budget kunnen nemen. Daarom zochten en vonden we voor u een goedkoop alternatief.

1. BUURTBIBLIOTHEEK BRUGSE POORT

In dit huis van vertrouwen kan u reeds vijf jaar terecht voor allerlei. Zowel kinderen als volwassenen vinden er een aardig aanbod aan films, boeken, strips, tijdschriften en muziek. Er is een permanent aanbod van 10.000 materialen. Op geregelde basis worden bepaalde zaken gewisseld met andere bibliotheken, waardoor de lener steeds iets naar gading vindt. Inschrijven hier is gratis, net zoals het lenen uit het ruime assortiment. Enkel wie te laat terug brengt of het geleende beschadigt, moet centen ophoesten. Lenen doe je voor vier weken. Wie wil kan op aanvraag nog vier weken extra krijgen.

2. SPELOTHEEK SPEELVOGEL

In een ver verleden opgetrokken als arbeidershuisjes, in 2005 tegen de grond gegooit voor de stadsvernieuwing. Dit gebeurde niet zonder strijd, want de krakers die deze straatjes bezetten verweerden zich hevig. Maar de machines wonnen het pleit. Het ontruimen en neerhalen van de woningen gebeurde met een ongeziene snelheid, de heropbouw laat op zich wachten. Vier jammerlijk verloren jaren dus.

Tekst: Davy
Foto's: Davy

BUURTBIBLIOTHEEK

Blazoenstraat 9 - 9000 Gent
Ma: 16u - 19u
Wo: 14u - 17u
Do: 16u - 19u
Za: 10u - 12u

SPELOTHEEK SPEELVOGEL

Blazoenstraat 9 - 9000 Gent
Ma: 16u - 19u

KOFFIEHUIS TRAFIEK

Haspelstraat 37 - 9000 Gent
wo, do, vr, za, zo 11u - 21u
(ma & di gesloten)

Reeds meer dan 20 jaar...

Ze rijden met 't openbaar vervoer door Gent in lussen, dat is de bus, de tram en ook de trolleybus. In Gentbrugge aan 't Heldenpleintje zag ik ze voor 't eerst, roestige palen groot en lomp, 't was geen feest. 'kVroeg me af waar dat voor moest dienen, 't was echt waar niet om aan te zien. 'kVroeg het eens aan mijn zoon en die zei mij: ' 't is gewoon voor de trolleybus die hier komt rijden, 't is dus niet meer te vermijden'. Overall tussen Gentbrugge en Mariakerke begonnen we van die palen te bemerken. Toen moesten de straten worden aangepakt, want er waren putten, stukken wat ingezakt. Omleiding hier en files daar, je wist gewoon niet meer waar te rijden. Ondertussen waren al veel mensen kwaad voor al die ontsiering in de straat. De een was vóór de bus, de ander tegen. Wat ging er nu het meest doorwegen? Degene die wonnen waren van 't milieu, geen stank meer, die was adieu.

Corrie

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07

Bij ' De Vieze Gasten

't es
Freddy
neu

FREDJE ZEGT:

DE WET VAN ...

of ongelukken gebeuren nu eenmaal

Er zijn zo van die momenten, waarop werkelijk alles fout lijkt te lopen. Er zijn zo van die situaties, onderhevig aan de wet van Murphy. Als er meer dan één manier is om een taak te doen en één van die manieren zal in een ramp resulteren, dan zal iemand het zo doen. Als een gebeurtenis zich een oneindig aantal keer herhaalt en iedere keer is er een kleine kans dat iets misgaat, dan gaat het vroeg of laat een keer mis. Of misschien is het gewoon de wet van Bedrog: als er iets mis kan gaan, zal het ook misgaan, en wel met het meest ernstige gevolg op het meest onverwachte moment.

Je hebt zo van die mensen, die een normaal leven leiden, maar die tegenslagen blijken aan te trekken. Je hebt zo van die mensen,

die voor het ongeluk lijken te zijn geboren. Je hebt zo van die mensen, bij wie alles constant misgaat. Je hebt zo van die mensen die al het onheil over zich heen lijken te roepen.

En als je dan op de koop toe een kleine zelfstandige bent, die met een vat vol optimisme de Brugse Poort hoopt te voorzien van zijn dagelijkse leesvoer, dan kan je al raden wat het gevolg is.

Ongeveer een jaar geleden nam een jongeman het besluit om als kleine zelfstandige te beginnen in de Brugse Poort. Samen met zijn gezin vestigde hij zich in een winkel en hij zag de toekomst rooskleurig

tegenover. Hij streefde ernaar zijn klanten zo goed mogelijk te helpen: van 's morgens tot 's avonds stond hij paraat. Al vrij snel kende hij zijn klanten en hun wensen. Persoonlijk contact is nog één van de voordelen van een buurtwinkeltje en dat besepte hij maar al te goed.

Al vrij snel werd hij echter geconfronteerd met de minder mooie kanten van het leven en meer bepaald de moeilijkheid van het uitbaten van een winkel. Als kleintje is het sowieso niet evident om op te boksen tegen de grote. De leveranciers kwamen niet altijd tijdig leveren, hij werkte zelf zijn krantenrondes af en hield de winkel zo'n twaalf uur per dag open. Daarbovenop werd hij bestolen: meerdere malen, gaande van snoepjes tot sigaretten, lottoformulieren en geld. En blijkbaar was de behoefte bij sommigen groot om vanden streken uit te halen. Ondanks alles bleef hij z'n vaste klanten met een glimlach bedienen.

Op een dag werd de druk en de tegenslagen te groot: ze hadden zich onbewust een weg naar zijn hart gezocht. De stress gaf hem signalen zodat hij het noodgedwongen wat rustiger aan moest doen. Een paar dagen later stond hij opnieuw te verkopen. Hij kon gewoon niet in zijn zetel blijven hangen.

Maar daar eindigde het niet mee. Roddels kwamen roet in het eten gooien. Speculaties over hem en zijn gezin kwamen aan zijn oren. En dat was de druppel... Hij leefde voor zijn winkel, maar dit niet ten koste van zijn gezondheid en gezin.

In oktober veranderden de openingsuren en ogenschijnlijk plots stond de zaak over te nemen.

Nu, een jaar later, neemt hij met pijn in het hart afscheid. Een goede opvolging wordt verzekerd. Hijzelf blijft een Brugse Poorter en hij houdt van zijn buurt. Maar is het dat wat deze buurt met een kleine zelfstandige doet? Of is hij doodgewoon getroffen door de wet van ...?

Nathalie

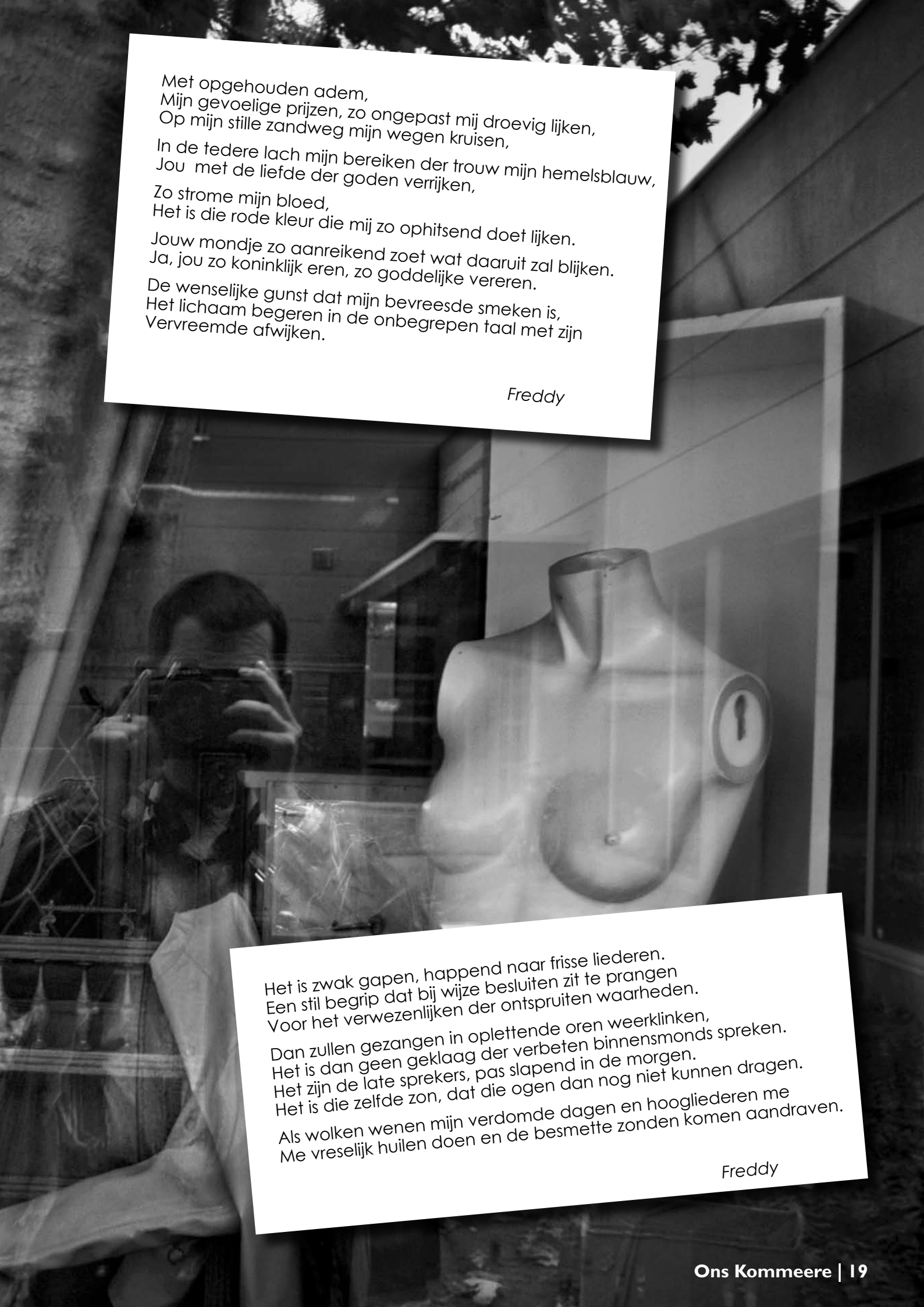

Zoek de **zeven** verschillen

Foto: Paul

A black and white photograph serves as the background for the page. It depicts a man on the left, seen through a glass pane, holding a camera up to his eye as if taking a picture. On the right side of the glass, a white, headless mannequin torso is visible. The mannequin has a keyhole-shaped cutout on its right side. The scene is set outdoors, with some foliage visible at the top of the frame.

Met opgehouden adem,
Mijn gevoelige prijzen, zo ongepast mij droevig lijken,
Op mijn stille zandweg mijn wegen kruisen,
In de tedere lach mijn bereiken der trouw mijn hemelsblauw,
Jou met de liefde der goden verrijken,
Zo strome mijn bloed,
Het is die rode kleur die mij zo ophitsend doet lijken.
Jouw mondje zo aanreikend zoet wat daaruit zal blijken.
Ja, jou zo koninklijk eren, zo goddelijke vereren.
De wenselijke gunst dat mijn bevroese smeken is,
Het lichaam begeren in de onbegrepen taal met zijn
Vervreemde afwijken.

Freddy

Het is zwak gapen, happend naar frisse liederen.
Een stil begrip dat bij wijze besluiten zit te prangen
Voor het verwezenlijken der ontspruiten waarheden.
Dan zullen gezangen in oplettende oren weerklinken,
Het is dan geen geklaag der verbeter binnensmonds spreken.
Het zijn de late sprekers, pas slapend in de morgen.
Het is die zelfde zon, dat die ogen dan nog niet kunnen dragen.
Als wolken wenen mijn verdomde dagen en hooglieden me
Me vreselijk huilen doen en de besmette zonden komen aandraven.

Freddy

DE FANFARE *IN* WALES

De Propere Fanfare van De Vieze Gasten is in Wales geweest en dat zal iedereen geweten hebben!

Op 9 januari 2010 worden jullie uitgenodigd –niet persoonlijk, let wel- om dit evenement opnieuw mee te beleven en mee te maken bij De Vieze Gasten zelf; de thuisbasis van de Fanfare.

In augustus dit jaar was Borth in Wales 7 dagen lang de thuisbasis van deze 100+ koppige fanfare. Het piepkleine Borth (1300 inwoners in de winter, zoiets) aan de kust van Wales werd opgeschrikt door dit zootje ongeregeld.

Niet dat ze niets gewend zijn ginderachter in Wales. Verre van. In tegendeel zelfs: met hun altijd aanwezige, immer beukende wind. Met hun ruige klimaat –voor ons softies Belgen toch- en de aanwezigheid van een paar prettig gestoorde 'Borthenaars' valt er altijd wel iets te beleven. En de vijf cafés die het dorp rijk is zorgen ook voor de nodige animo.

Maar toch, maar toch ... een bende muzikanten uit België hadden ze nog niet gehad. Dat was nét iets gestoorder. En ze waren bereid om gans het dorp te mobiliseren om het elke muzikant naar de zin te maken. Ook daar

'The best thing I've ever seen, we hope you come back next year'

in Borth heeft iedereen geweten dat er een fanfare was.

Màssa's verhalen, màssa's indrukken en natte voeten; vermenigvuldigd 100 mensen met 7 dagen en je krijgt een warboel aan avonturen en natte kousen die de sprookjes van 1001 nacht in de schaduw zetten.

OK, we overdrijven lichtelijk ... alhoewel ...

Wat met de vliegende tenten op de camping? Woest? Wat met de trouwpartijen op het strand door Poseidon the man himself? Romantisch? Wat met de prachtige zonsondergangen? Idyllisch? Wat met de jeugdherberg die zijn gasten (bewust?) buitensluit? Hilarisch? Wat met samenspel tussen koor en fanfare, tussen zon en zee? Euforisch? Wat met alles daar? De gastvrijheid, het onvoorwaardelijke vertrouwen van de gastgezinnen, de ambiance, de muziek, de (Engelse) pintjes ... ? Toch?

Om het met de woorden van de plaatselijke bevolking te zeggen: 'Brilliant', 'Awesome', 'the best thing I've ever seen, we hope you come back next year'.

En dat de fanfare nog eens teruggaat is zeker. Maar eerst dus het Wales feest in januari volgend jaar bij De Vieze Gasten.

Al deze verhalen en nog veel meer kunnen dan jullie deel worden.

Dus kom zeker af!

Els

Foto: Marie

FAVORIET PLEKJE HET FLUWEELPARK

De naam zo zacht als gras in de lente.

Veel meer is het ook niet: een langgerekte strook gras met madeliefjes en paardenbloemen.

Een rij knotwilgen, twee mini voetbalgoals, een petanquebaan, een glijbaan, schommels en een wipplank. Er zwerft allerlei vuil. In plastic zakjes. Vastgeknoopt aan de openbare vuilnisbakken van de stad. Ja, als mensen vuiligheid op straat gooien, doen ze dat over het algemeen redelijk netjes.

Dat is alles. Zeker niet wat je noemt proper. Of echt gezellig.

Maar dan... Woensdagnamiddag. Krokusvakantie. Eén mei. Zomermaanden. Herfstvakantie. Of de eerste sneeuw. Als de school uit is, komt er leven in de plaats.

Indische kinderen spelen cricket. In hun buurt een prachtig lachende vrouw met gitzwart haar en een mooie sari. Ik

meegebracht. Af en toe hoor je hout op hout: een stok raakt een blokje, iemand raakt de koning. Gegil. Gelach.

Aan de andere kant van het grasveld ruikt het naar barbecuekruiden. Een zeer uitgebreide familie viert feest. Ongedwongen. Toestel naar buiten gerold, roosters ingevet. Huishoudrol en keukenhanddoeken aan de takken van de bomen gehangen. Praktisch.

Een groep tetterende moeders met hoofddoek en een hele trein buggy's. Ik versta niets van al dat opgewonden gekwebbel. Maar ze glimlachen wel naar mij.

Een jong, ietwat alternatief koppeltje aangewandeld. Hij heeft hun baby in een draagdoek op zijn buik, zij straalt.

's Avonds rijden er opgefokte brommers rond. Ze hebben per sms een rally georganiseerd. De opgefokte bestuurders dragen hun helm boven op hun hoofd. Niet op hun hoofd.

probeer de spelregels te ontrafelen, maar dat lukt mij niet. Een meisje rijdt rondjes op haar roze fiets met "triepen" aan het stuur. Ze waaieren uit in elke bocht. En ondertussen roept zij het hondje van haar tante dat ook in de buurt woont.

Vlaamse jongens voetballen. Een gast van op het eerste zicht 17 toont de kleintjes trucjes waarvan ik de naam niet ken.

Drie jongens en een meisje van een Roma gezin zijn onderweg naar de glijbaan. Ze roepen iets naar de Indische kinderen. Het klinkt niet echt vriendelijk.

Een verjaardagsfeestje van twintigers-en-nog-iets. Spelen petanque en drinken pastis. Iemand heeft het Kubb-spel

Boven op hun hoofd. Ik vind niet dat het er stoer uitziet. Zij wel. Als de politie komt, duwen ze snel hun helm naar beneden, maar anders dragen ze er zagezgd geen.

En dat allemaal door elkaar. Een strook gras. Meer heb je niet nodig.

Waar? Het Fluweelpark. De naam zo zacht als gras in de lente.

Ellen

Foto: Paul

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS .

De vuilzakken zijn van uitzicht veranderd. Geen vaal grijs meer in de Gentse straten maar fleurig en zomers geel. Afval buiten zetten, afval ophalen en zelfs afval zien staan wordt een vrolijke bedoening. Iets om naar uit te kijken. We amuseren ons te pletter tegenwoordig!

GOUDEN RAED VAN DE ZUSJES TIJSEBAERT

...

Onze zusjes zijn een waarlijk bron van kennis en humor. Ziehier wat we in onze mailbox kregen afgelopen week: "Dag Kommeere, ons volgend weetje was (is) soda. We vonden zoveel mogelijkheden maar hadden geen tijd om op te schrijven zodat we eens soda intikten op google en ziedaar het resultaat. We hebben er ook zelf nog wat van opgestoken zo ... is dit voldoende voor jullie? Dikke zoen en slaap ze goed hé."

Dus hebben we zelf iets van het internet geplukt over SODA:

"Wou jullie allemaal een tip meegeven: sodakristallen zijn super! Kost bijna niks en je krijgt er alles schoon mee! Heb het zelf gebruikt voor het ontvetten van al de leidingen: lavabo's, bad, douche, gootsteen, putje op terras, uitgietsbak in werkplaats, vaatwas, wasmachine,... Gewoon de max! Alles is netjes, geen vieze reuken meer in huis, geen water dat blijft staan in bad en douche, geen 15 verschillende producten meer nodig! Ook ideaal om de vuilnisbakken mee clean te krijgen. Wat sodakristallen in strooien, heet water erop, laten weken en omspoelen.

Nog een andere reactie op de mierennesten! We hebben ook ieder jaar last van (ge vleugelde) mieren. Gewoon puur natriumbicarbonaat in hun nest gestrooid. Het duurt wel een dag of twee, maar daarna vind je overal ontplofte mieren! DOEN!"

Mogen we de zusjes vragen ons volgende keer een remedie tegen muizen op te zoeken. Van mieren hebben we hier namelijk geen last. De Kommeere dankt hen alvast voor zoveel wijsheid.

PRANGENDE VRAGEN ...

Er waren geen prangende vragen voor deze uitgave van de Kommeere. Dat dachten we. Tot we een paar dagen geleden geconfronteerd werden met een onooglijk klein, zacht, en -toegegeven- lief diertje. Met van die grote blinkende zwarte oogjes. Perfect schattige fluwelen ronde oortjes. Ons hart stond stil. Wijzelf ook. Stokstijf, bevroren. Jakkes, een muis. En één is geen, dus we zagen onszelf geconfronteerd met nesten en nesten muizen. Een ratatouille waar- dig, om het in kindertaal te zeggen.

Dus, de prangende vraag: hoe raak je van die wezentjes af? Iemand suggesties?

De zogenaamde 'levende valletjes' zijn geen optie, want schattig beestje leeft nog in de val, je vergeet een paar dagen te kijken en voor je het weet kan je met afgrijzen en schuim op de lippen een muizenvalletje uit het kooitje schrapen. Yuk! De klassieke muizenvalletjes? Lokaas en 'klak', klemmetje dicht? Ja, ja, misschien. Maar een paar sessies later, met 2 gekneusde duimen in onze mond en de aanblik van een wriemelend muizenlijfje in onze oog- hoeken bedenken we toch dat dit wel heel gruwelijk is ... Rattenvergift? Voor een MUIS? Komaan zeg, het zal je kat maar wezen die op zijn rug ligt, 4 poten in de lucht omdat ze te nieuwsgierig was. Nah, ook geen optie.

Dus, waarde lezer, stuur ons muis- en katvriendelijke ver- delgingsmiddelen en u krijgt een eervolle vermelding in de volgende Kommeere.

Merci!

VAN HOREN ZEGGEN!

- Een glas melk drinken na het eten van een portie mos- selen zou voldoende zijn om de eventueel giftige stoffen die deze weekdiertjes zouden bevatten te neutraliseren. Er zijn er zelfs die hun mosselen voor het koken spoelen in melk. Om diezelfde reden. Dat gaan de boeren graag horen.

- L & E, die we hier verder om redenen van privacy niet nog eens bij naam zullen noemen, L & E dus, be- weren dat de Delhaize de beste plek is om op zoek te gaan naar een date ... echt waar, we liegen niet. Hun tactiek is de volgende: je gaat op een vrijdagavond win- kelen, mét een karretje. Dat karretje vul je op een heel suggestieve manier met de meest uitgelezen producten; gaande van kaviaar tot champagne, tot tot, enfin ... met dat bescheiden gevulde karretje slenter je dan nonchalant de winkelrekken langs, de alleen winkelende dames recht in de ogen kijkend. Ze zeggen dat dat werkt, L & E. Ze zijn beiden nog steeds vrijgezel maar toch zijn ze er van overtuigd ooit de ware te zullen ontmoeten tussen de rekken van de Delhaize.

DE MENS EN ZIJN LICHAAM ...

Het menselijke lichaam boeit ons minder deze dagen. 't Is te zeggen, het boeit ons nog wel. Natuurlijk wel, maar anders dan vroeger nu we het bestaan van de muis ont- dekt hebben. OK, de afstand van je pols tot je elleboog is exact de lengte van je voet. (Meet maar.) Straf. En boeiend genoeg, zéker.

Maar wisten jullie dat een muis door een gaatje kan niet groter dan de diameter van een potlood? Wij ook niet, maar het is zo. Een muis heeft namelijk een flexibel skelet waardoor het zich door de meest onwaarschijnlijk kleine

gaatjes kan wurmen. En dat is véél straffer dan de lengte van onze voeten. Om maar iets te zeggen. Eervolle vermelding ...

We wachten vol nieuwsgierigheid op de -waarschijnlijk- massale suggesties hoe van onze muisenkolonie af te raken. Hij of zij die ons weet te bekoren met de meest efficiënte remedie zal geprezen worden. Pas dan, en niet eerder, komt er hier weer een eervolle vermelding.

HET ZWARTE SCHAAP VAN DE MAAND ...

De vorige editie van ons Kommeere had PéPé gekroond tot onvolprezen zwarte schaap. De wisselbeker staat nog steeds op zijn dressoir. De vaalgroene, met bruine boordjes afgebiesde onderbroek zal zo nu en dan nog wel eens een rondje mogen draaien in de wasmachine. Bij gebrek aan een nieuwe kandidaat en vers ondergoed blijft de beker voorlopig ten huize PéPe. Maar we denken er sterk aan de volgende wisselbeker op te dragen aan de momenteel nog welig tierende muizenfamilie ten huize Kommeere. Die dan wijlen zal zijn, welteverstaan.

RARE ZINSNEDEN EN ANDERE ONZIN ...

- Muizenissen
- Een grijze muis zijn
- Slapen als een muis in de meelton
- Als een muis in de val zitten
- Als de muis genoeg heeft dan is het meel bitter
- Het is muis als moer een staart hebben ze allemaal
- Er een muisje van horen piepen hebben
- Dat muisje heeft een staartje
- De muizen dansen daar in het spek
- Muizennesten in het hoofd hebben
- Een muizenmaaltijd houden
- Het is in de muizenvreugd

HOE ZEGT U HET?

• Een essentialist, het essentialisme: in de filosofie betekent essentialisme dat voor elke specifieke soort van entiteiten, al reeds een rij van karakteristieken en eigenheden voor hem is weggelegd. Zo heeft elke entiteit vaste en bepaalde eigenheden. Deze visie staat recht tegenover het existentialisme, welke zegt dat een entiteit niet reeds bepaald is vanaf het begin. Euh, u bent nog mee? Wij ook niet meer. Maar het is een schoon woord, essentialisme, een zéér schoon woord.

• 'De tering naar de nering zetten', ofte, om het in simpele woorden te zeggen: zijn uitgaven aanpassen aan zijn inkomsten. Het kàn hoor, verstaanbare mensentaal spreken.

Opgetekend door Els

DE BRUGSE POORT BEWEEGT. EN HOE!

Het is sowieso altijd al een bruisende buurt geweest.

En de initiatieven die de laatste jaren genomen zijn in het kader van het stadsintegratieproject 'Zuurstof voor de Brugse Poort' maken het leven in de Brugse Poort alleen maar beter.

De parken en pleinen worden gaandeweg (her)aangelegd, boeiende buurtinitiatieven zien het daglicht. Ook het nieuw wijkgezondheidscentrum past in die grote plannen van de stad.

Na jarenlang voorbereiden en bijna 2 jaar na hun eerste spadesteek is het zover: in het weekend van 28 en 29 november ruilt het wijkgezondheidscentrum huisnummer 17 in voor nummer 16.

Geen grote werfvrachtwagens meer die aan- en afrijden dus, weg met het geluid van slijpschijven en gedaan met modderpaden, tijd voor rust en ruimte daar tussen het Luizengevecht en het Seghersplein.

Het gebouw, dat ontworpen werd door de Gentse architecten De Smet-Vermeulen, wil met het vele glas getuigen van een open venster op de buurt. Ook binnenin is de buurt nooit ver weg. Naast kunstwerken van de Franse kunstenaar Lionel Estève zullen er in het WGC immers ook foto's van Fixatief te bewonderen zijn.

En voor wie de blik op de toekomst gericht houdt: de huidige oudroze woning van het wijkgezondheidscentrum wordt in het voorjaar van 2010 gesloopt. Het vrijgekomen stuk grond zal voorlopig ingezaaid worden en er zullen picknicktafels gezet worden. Op het moment dat er gestart wordt met de aanleg van het park, zal dat stuk weer worden 'meegepakt'.

WAT IS DAT EIGENLIJK, EEN WIJKGEZONDHEIDSCENTRUM?

Het wijkgezondheidscentrum biedt multidisciplinaire zorg op de eerste lijn aan: dat wil zeggen dat je bij hen terecht kan voor de huisarts, kinesist, verpleegkundige, maatschappelijk werker en diëtiste. Maar je moet daarvoor wel ingeschreven zijn in het WGC.

BINK VAN DE MAAND

Martha is 84 en afkomstig uit Zwijnaarde.
46 jaar geleden stopte ze met werken in de fabriek om
café Nonkel Jules uit te baten.
En dat doet ze nog steeds.

Foto: Markas